

Minor White

KBr
Fundación mapfre

Minor White

Comissari: Carlos Gollonet, conservador en cap de fotografia de la Fundación Mapfre

Assistent de comissariat: Lucía de Lucas

Dates: Del 18 de juny al 6 de setembre

Adreça: Avinguda Litoral, 30 – 08005 Barcelona

Imatges en alta resolució:

<https://www.fundacionmapfre.org/media/IMAGENES-DE-PRENSA MINOR-WHITE.zip>

Comunicació Fundación Mapfre
Alejandra Fernández Martínez
690.04.91.12
alejandra@fundacionmapfre.org

Imatge de la portada:

72 N. Union Street, Rochester, from the Sequence Sound of One Hand

[Carrer Union Nord, 72, Rochester, de la seqüència *El so d'una mà*], 17 de juliol del 1958
x1980-3394

The Minor White Archive, Princeton University Art Museum, llegat de Minor White

© Trustees of Princeton University

Photo: Allen Chen

Fundación Mapfre presenta l'exposició *Minor White*, dedicada a una de les figures més complexes i influents de la fotografia estatunidenca del segle XX. Les seves idees i teories es despleguen com una xarxa que abasta tots els àmbits del mitjà: l'acadèmic, el museístic, l'editorial i el comercial. Fundador i director de la revista *Aperture* i professor d'alguns dels centres d'ensenyament nord-americans més rellevants, Minor White (Minneapolis, 1908 - Boston, 1976), va fer servir aquests recursos per transmetre i compartir el seu ideari i assolir el seu objectiu de presentar la imatge fotogràfica com a espai d'autoconeixement i transformació espiritual.

CLAUS

La fotografia com a reflex de l'experiència interior

A partir de les idees d'un dels seus mentors, Alfred Stieglitz, Minor White va adoptar el concepte d'«equivalència». Per a Stieglitz, la fotografia era alguna cosa més que una reproducció del món: esdevenia l'equivalent visual d'una experiència interior. L'artista, turmentat per la dificultat de reconèixer obertament la seva homosexualitat, es va inspirar en diversos corrents filosòfics, psicològics i espirituals per expressar mitjançant la fotografia un món interior en tensió constant, com es fa palès en algunes de les seqüències que es presenten en aquesta exposició.

La seqüència com a forma de pensament visual

Un dels trets essencials de la seva pràctica va ser l'organització de les imatges en seqüències. Davant de la fotografia aïllada, White entenia el conjunt com una estructura narrativa i reflexiva en què les imatges es relacionaven entre elles generant associacions, ritmes i significats. Va arribar a afirmar: «Qualsevol fotografia vista per ella sola fracassarà en l'intent de comunicar. Per comunicar o evocar es requereix un mínim de dues fotografies o una fotografia amb paraules».

Professor i editor, a més de fotògraf

La trajectòria de White com a autor va estar dominada des del començament per diverses activitats que s'entrellaçaven i s'influïen mútuament. Escripura, comissariat d'exposicions, edició (va dirigir la revista *Aperture* durant gairebé dues dècades) i ensenyament van ser per a ell tant rellevants com la pràctica de la fotografia.

La seva faceta docent va adquirir una importància especial pel caràcter marcadament pioner amb què va impulsar la introducció i la consolidació de nous programes acadèmics sobre fotografia a institucions de prestigi. A més, i ja en l'àmbit privat, White es troba entre els principals impulsors del format *workshop* (taller), aleshores embrionari.

Ja cap al final de la seva vida, va poder crear un laboratori de fotografia creativa en el qual va aconseguir implantar un mètode educatiu allunyat de les experiències més rígides i reglades que es promovien en altres institucions.

BIOGRAFIA

Minor White va iniciar la seva formació en l'àmbit de la botànica i les arts, i va escriure poesia des de molt jove. A partir de finals de la dècada del 1930 es va dedicar plenament a la fotografia, desenvolupant la seva feina en un començament a Portland, on per primer cop va tenir accés, gràcies a publicacions, a l'obra d'artistes com Alfred Stieglitz, Ansel Adams i Edward Weston.

Durant la dècada del 1940 va consolidar el seu perfil doble com a fotògraf i docent. Va ser professor de la California School of Fine Arts de San Francisco, institució clau per a la renovació de l'ensenyament fotogràfic als Estats Units; a partir del 1956 va impartir classes al Rochester Institute of Technology, i el 1965 passaria al Massachusetts Institute of Technology. La seva activitat pedagògica es va desenvolupar al voltant d'institucions acadèmiques, però també en diversos tallers on la fotografia es concebia no només com a tècnica, sinó com a eina de percepció i consciència.

A partir del 1947 va desenvolupar la seva tasca principalment en forma de seqüències, amb obres que reflectien una concepció de la fotografia com a procés introspectiu. El 1952 va ser un dels fundadors de la revista *Aperture*, i en va ser editor i director durant més de dues dècades, situant-se al centre del debat sobre la fotografia contemporània.

En els darrers anys de la seva vida, Minor White va reduir la seva activitat fotogràfica per centrar-se en l'ensenyament, l'escriptura i l'organització de la seva obra. Va morir el 1976 i va deixar el seu arxiu fotogràfic a la Princeton University. El seu llegat ha estat objecte d'exposicions retrospectives importants, com *Minor White. The Eye that Shapes*, presentada al Museum of Modern Art (MoMA) de Nova York el 1989 i a diversos centres més dels Estats Units els anys següents, o la que li va dedicar el J. Paul Getty Museum de Los Angeles el 2014, *Minor White. Manifestations of the Spirit*.

L'EXPOSICIÓ

Minor White constitueix la primera gran retrospectiva de l'obra d'aquest artista organitzada a Europa i ofereix una visió àmplia i rigorosa de la seva trajectòria creativa. Mitjançant un recorregut eminentment cronològic que travessa les etapes principals de la vida del fotògraf, la mostra s'articula al voltant de les seves seqüències fotogràfiques més destacades, un format que l'artista considerava més adient per dotar de significat les seves imatges. Aquesta manera de presentar la seva obra, que ell mateix va assimilar al «cinema d'imatges fixes», ocupa un lloc central en el recorregut expositiu, que a més també recull una selecció nombrosa de treballs interessants que White no va escollir per a la conformació de seqüències.

L'exposició, dividida en quatre seccions, arrenca amb les seves primeres imatges fetes a Portland, amb una lleugera influència del pictorialisme, i mostra el seu allunyament progressiu d'aquest llenguatge cap a un formalisme rigorós i una fotografia de gran precisió tècnica i compositiva. El recorregut dedica una atenció especial als temes més recurrents de la seva obra —la natura, el paisatge, el retrat i el nu masculí— i a la càrrega introspectiva i espiritual intensa que els travessa. Sèries com *Rural Cathedrals* (1955), feta després del seu trasllat a Rochester i caracteritzada per la utilització de pel·lícula infraroja, revelen una dimensió simbòlica i onírica del paisatge i subratllen el seu interès per copsar les coses «no pel que són, sinó per allò altre que són», segons va assenyalar el mateix White i adverteix el comissari de l'exposició, Carlos Gollonet, sobre la cerca de l'artista en la seva obra al llarg de tota la seva trajectòria.

L'exposició que ara es presenta commemora el cinquantè aniversari de la mort del fotògraf i li ret homenatge posant de relleu el valor, la singularitat i la riquesa de la seva producció artística extensa. Està formada per un total d'unes dues-centes cinquanta còpies d'època, exemples magnífics dels dots notables de White com a impressor, de les quals unes cent seixanta conformen les onze seqüències que s'hi podran veure. Algunes d'elles no es van exposar mai en vida del fotògraf, i la majoria no s'han mostrat íntegres a Europa.

A més, s'hi inclou *Slow Dance*, l'única seqüència en color publicada per l'autor i presentada com una projecció dual de diapositives, juntament amb una col·lecció de fotografies de carrer preses a San Francisco que fan paleses l'amplitud i la versatilitat de la seva mirada artística. Una selecció d'una trentena d'objectes (entre fulls de contacte, llibres, revistes, etcètera) completa l'aproximació a la seva carrera com a autor, editor i comissari.

El projecte, fet principalment a partir del llegat de White conservat al Princeton University Art Museum, inclou també préstecs del Portland Art Museum, The Museum of Fine Arts de Houston i Aperture.

ELS COMENÇAMENTS (1938-1946)

Minor White va conèixer els rudiments de la fotografia de petit, de la mà del seu avi, que era fotògraf aficionat. Més tard, se serviria d'aquests coneixements per a la preparació de transparències fotomicrogràfiques d'algues durant els anys que va dedicar als seus estudis universitaris en botànica. Aviat es va sentir atret també per la literatura, sobretot per la poesia.

Després de graduar-se en Arts el 1934, es va traslladar a Portland, on va entrar a l'Oregon Camera Club. Poc temps més tard va començar a treballar per a l'Oregon Art Project, fotografiant per encàrrec edificis històrics que s'havien d'enderrocar. Aquestes primeres imatges de caràcter més documental mostren també un interès artístic, especialment en les fotografies nocturnes que feia de manera paral·lela amb un regust pictorialista que recorda les obres de fotògrafs com Alvin Langdon Coburn i el primer Alfred Stieglitz.

Aprofitant els caps de setmana i les vacances, White va desenvolupar una obra personal en diversos viatges que va emprendre per Oregon, en el quals va copsar paisatges i granges i va fer petits bodegons que formarien part, el 1942, de la seva primera exposició individual al Portland Art Museum. Allà es feia palesa ja la seva inclinació per un estil directe i realista, amb influència del Grup f/64 i oposat tant al pictorialisme com a l'experimentació avantguardista. Les seves fotografies destaquen pel seu realisme i per una precisió tècnica a la qual va incorporar símbols recurrents com portes i finestres trencades, objectes biomòrfics i referències cristianes, que reflectien aspectes de la seva vida interior i la seva identitat.

SAN FRANCISCO (1946-1953)

El 1946, Minor White es va instal·lar a San Francisco, on de la mà d'Ansel Adams va treballar de professor assistent a la California School of Fine Arts, centre pioner en l'ensenyament universitari de fotografia als Estats Units. Aquest període va resultar clau en la seva formació gràcies al contacte directe amb el mateix Adams i amb Edward Weston, a l'influx dels paisatges californians i a la consolidació dels seus mètodes pedagògics innovadors. Durant aquells anys, va participar en la fundació de la revista *Aperture* i va crear les seves primeres seqüències, en què la fotografia va esdevenir una eina d'autoconeixement i expressió personal. En destaquen *The Temptation of Saint Anthony Is Mirrors* (1948), que no va arribar a exposar en vida; *Fourth Sequence* (1950), on explora la teoria de la seqüència i aborda temes d'identitat i sexualitat, i *Intimations of Disaster* (1952), una sèrie muntada a partir dels milers de fotografies que va fer amb una càmera manual petita pels carrers de San Francisco. Era una visió fosca i dramàtica de la vida urbana que trencava amb els estils convencionals i mostrava la vida vibrant dels carrers de les grans ciutats estatunidenques.

Point Lobos State Park, California, from Fourth Sequence

[Parc estatal de Point Lobos, Califòrnia, de la *Quarta Seqüència*], març del 1950
x1980-1919

The Minor White Archive, Princeton University Art Museum, llegat de Minor White

© Trustees of Princeton University

Photo: Allen Chen

ROCHESTER (1953-1965)

Després de deixar la California School of Fine Arts el 1953, Minor White es va traslladar a Rochester, convidat per Beaumont Newhall per entrar a la George Eastman House com a ajudant de comissariat. Allà, a més, va aprofundir en la seva faceta d'editor, ja que a la seva dedicació a *Aperture* es va sumar la seva tasca a *Image*, la revista de la institució. La influència de noves lectures de caire místic i sobre filosofia oriental, juntament amb l'entorn local, va propiciar la creació de seqüències fotogràfiques emblemàtiques com *Rural Cathedrals* (1955), que mira cap a l'arquitectura vernacle dels Estats Units, i *Sound of One Hand* (1960), on la imatge pretén esdevenir un reflex de l'estat mental de l'espectador mitjançant fotografies bel·les i pràcticament abstractes. En aquesta etapa, White va consolidar la seva faceta de comissari i docent, impartint tallers que inspirarien tota una nova generació d'artistes.

Barn and Clouds (Vicinity of Naples and Dansville, New York), from Sequence 10 / Rural Cathedrals
[Graner i núvols (voltants de Naples i Dansville, Nova York), de la Seqüència 10 / Catedrals Rurals], octubre del 1955

x1980-3225

The Minor White Archive, Princeton University Art Museum, llegat de Minor White

© Trustees of Princeton University

Photo: Allen Chen

MASSACHUSETTS (1965-1976)

El 1965, Minor White es va incorporar com a docent convidat al Massachusetts Institute of Technology, a la ciutat de Cambridge, on la fotografia despertava l'interès de la comunitat artística. El curs que impartia formava part d'un programa ampli que permetia als estudiants experimentar en arts visuals, i amb el temps va passar a ser un programa de fotografia ambiciós de cinc anys de durada. Gràcies a un salari finalment adequat, White va adquirir una casa espaiosa on podia allotjar alumnes i organitzar tallers.

En aquesta etapa va culminar la única seqüència en color que va publicar en vida, *Slow Dance*, una projecció dual de diapositives la concepció de la qual va tenir la influència del pensament del filòsof místic George I. Gurdjieff. A més, va aparèixer el seu únic llibre publicat en vida, *Mirrors Messages Manifestations* (1969), que acompanyaria l'exposició més gran de la seva carrera, presentada al Philadelphia Museum of Art i a altres museus dels Estats Units. Malgrat la seva intensa activitat com a professor i comissari, White va crear en aquell temps dues seqüències fotogràfiques més de gran rellevància: *Sequence 1968* (1968) i *Totemic Sequence* (1974), aquesta segona considerada una de les seves obres més destacades.

Minor White va morir el juny del 1976 i va llegar el seu arxiu complet al Princeton University Art Museum.

Schoodic Point, Maine, from Totemic Sequence

[Schoodic Point, Maine de la Seqüència Totèmica], 15 de juliol del 1969
x1980-4384

The Minor White Archive, Princeton University Art Museum, llegat de Minor White
© Trustees of Princeton University

Photo: Allen Chen

CATÀLEG

El catàleg que acompanya l'exposició recull reproduccions de totes les imatges exposades. Inclou un assaig del comissari, Carlos Gollonet, al voltant de la vida i l'obra de Minor White i un altre de Lucía de Lucas, assistent de comissariat, sobre la implicació de l'artista en la fundació i el desenvolupament de la revista *Aperture*. Gary van Zante se centra en la seva faceta d'educador, mentre que Brendan Fay analitza l'únic projecte en color que va publicar, *Slow Dance*. El volum es completa amb un text breu de Katherine A. Bussard sobre el seu arxiu i el seu llegat i amb una cronologia detallada. El catàleg s'edita en català i castellà.

INFORMACIÓ PRÀCTICA

KBr Fundación Mapfre

Avinguda Litoral, 30 – 08005 Barcelona

infokbr@fundacionmapfre.org

Telf: +34 93 272 31 80

Facebook -fundacionmapfre cultura

Instagram- @kbrfmapfre

X- @kbrfmapfre

Horari general:

Dilluns (excepte festius): Tancat

Dimarts a diumenges (i festius): 11.00 – 20.00 h

Últim accés: 30 minuts abans del tancament

Entrades

General: 5 € Reduïda: 3 €

Gratuïta: dimarts (excepte festius)

Audioguies

Disponibles en espanyol, català i anglès. Format en línia, accessible a través del mòbil sense descàrregues ni instal·lacions.

Inclusa en l'entrada individual. Més informació en la secció «Entrades».